

[Inge Fischer Møller.]

i bistandsloven for første gang i dansk socialpolitisk historie har fået indføjet en bestemmelse om opsøgende socialpolitik. Det vil i praksis sige, at det, vi har ønsket igennem mange år, nemlig en forebyggelse af sociale problemer, nu er blevet lovfæstet. Det er en bestemmelse, vi hilser med tilfredshed. Fra mit daglige arbejde i SID ved jeg, at det er en bestemmelse, man venter på med længsel. Og alle ved, også forslagsstillerne, at når det i dag er vanskeligt at hjælpe, hænger det ikke entydigt sammen med en negativ behandling fra socialforvaltningernes side. Det hænger også sammen med, at det er en meget stor belastning at skulle være i kontakt med flere forskellige sociale institutioner på samme tid, som tilfældet er, før bistandsloven træder i kraft. Den bedste måde at få borgerne til at benytte loven på er ved at møde loven positivt; gennem en positiv holdning kan man være medvirkende til at få det hele til at gå godt.

Vi skal i denne diskussion ikke glemme, at vor socialpolitik har gennemgået en meget god udvikling. For mange år siden var det forbundet med store negative sanktioner fra samfundets side, når man skulle have udbetalt hjælp. Hvis man havde fået udbetalt socialhjælp — eller offentlig hjælp, som det jo hedder efter at have fået en ansigtsløftning — mistede man nogle samfundsmæssige rettigheder, og jeg skal da heller ikke lægge skjul på, at jeg ved, at denne meget forældede opfattelse afholder mange fra at søge hjælpen i dag. Derfor mener jeg i høj grad, det er uansvarligt at rejse en debat om bistandslovens vanskeligheder på nuværende tidspunkt, og jeg vil hermed endnu en gang understrege, at man kun opnår ét, nemlig at skabe unødigt frygt hos de grupper af borgere, som skal benytte sig af loven.

Bistandsloven indeholder også andre gode ting end det, at man kan henvende sig ét sted. Socialministeren har nævnt mange detaljer, og jeg skal derfor kun henvise til enkelte bestemmelser.

Bistandsloven lever i meget høj grad op til spørgsmålet om nærdemokrati, når der er tale om, at der skal lægges en behandlingsplan, og det skal der, hvis man skal være i kontakt med forvaltningen i en længere peri-

ode. Det er en regel, der er opstillet for at sikre, at kontakten som hovedregel har en målsætning. I en sådan situation skal der lægges en plan, som hun eller han, det drejer sig om, skal være med til at udarbejde. Man kan flot sige, at de færdige løsningers tid er forbi; ingen løsninger skal trækkes ned over hovedet på borgeren, og hvis vi er med til at skabe en positiv holdning, er jeg helt sikker på, at borgeren også vil benytte sig af denne retlighed. Men det er klart, at hvis vi ikke fortæller noget om, hvilke muligheder der findes, vil borgeren heller ikke benytte sig af dem.

Som tidligere socialudvalgsformand hører jeg til dem, der har en positiv holdning til de ansatte, og jeg er helt sikker på, at de ansatte også i meget høj grad vil benytte sig af den regel, jeg lige har omtalt. I denne forbindelse skal jeg nævne dagpengeloven og en af dens bestemmelser. I dagpengeloven har vi jo en bestemmelse, der siger noget om, at når man har været syg i en samlet periode på 3 måneder, skal den pågældendes situation tages op til en samlet vurdering. Det skal undersøges, om man på grundlag af udbetaling af dagpenge alene har mulighed for at komme tilbage på arbejdsmarkedet. Man skal i praksis fra forvaltningerne undersøge, om det kan blive lettere for den, det drejer sig om, at komme i gang igen, hvis man hjælper med andre, supplerende hjælpeforanstaltninger. Det vil sige, at de krav, man stiller nu fra 1. april i år, ikke er nye for kommunerne; de krav har kommunerne kendt helt tilbage til 1. april 1973.

Jeg vil også godt sige lidt om de bemærkninger, der falder rundt omkring om, at vi nu går fra et retsprincip til et skønprincip. Jeg mener, at de argumenter, der er fremme, er absolut fejlagtige. Det bliver nemlig også i dag vurderet, om man falder ind under de pågældende love, og allerede her ligger der et skøn. Men det er klart, at hvis man ikke er positivt indstillet, kan man jo bruge ethvert argument til at mistænkeliggøre. Man skal bare gøre sig klart, hvem den mistænkeliggørelse kan ramme.

Jeg vil gerne understrege, at vi selvfølgelig ikke er færdige med at diskutere socialpolitik her i folketinget, i og med at bistandsloven træder i kraft. Fra socialdemokratiets side gælder, at vi, som vi altid har gjort det, betragter socialpolitikken som et